

טיין בשנה ראשונה במתמטיקה, הוא חשב שהכל יסתדר. אבל מה שלא יכול להסתדר, כנראה לא מסתדר.

הכרתי אותו כשהייתי בקיבוץ. הייתי בת 18, ופחדתי מגברים. מיד כשיצאנו מהמשק, וזה היה פחות משנה אחרי הנשואין, התחיל הפירוד. אני הייתי שאפתנית. לא שאפתנית גדולה, אבל שאפתי להגיע לדרגה שאלה הורגלתי. באתי מבית מהמעמד הבינוני, וחלמתי על עוורת ועל שמלות; לא משהו מיוחד, אבל תנאים מינימאליים. בעלי בא ממשפחה ענייה מרוסיה, ופה הם היו עניים מרודים.

הסקנדל הגדול

כבר אחרי המשק רציתי להתגרש, והחלטתי ללכת לסמינר. אבל הוא ביקש ממני להכות עד אחרי הסמינר, ואני הסכמתי לכך.

בינתיים נכנסתי להריון בפעם הראשונה, וילדתי ילד, שמת לנו לאחר שהיה בן כמה חודשים.

הייתי חולה מאוד, וכמוכן שאו לא באו בחשבון פשוט בגלל שהוא פשוט טיפל בי. לא הספקתי להסתובב, לקום, וכבר נכנסתי שוב פעם להריון, וילדתי את בתי — שרהליה.

רק כשהילדה היתה גדולה עובתי אותו

עם בעלה מיד אחרי פרוץ השערוריה הגדולה של הטרמפ. תמונה זו צולמה לפני שבעה חודשים, במסיבת העתונאים בה הודיע יואב קוסטקובסקי שהוא מתייצב לצד אשתו במאבק. אבל כבר אז היה ברור, שלא הכל כשורה ביניהם.

במיוחד. בשל התמצאותו בעניינים ציבוריים וגם משפטיים, אף ידע להשיא לסטודנטית כמה עצות ידיוותיות ונבונות מאד. אבל שעה שזרקורי הפירסום התרכזו על פרקליטה צבי לידסקי — עמד הידוד החדש שלה בצל. הידיוות התעמקה. השניים נפגשו לשיחות

לכך, ציפורה קוסטקובסקי שוב מאושרת. היא קורנת. כל מי שפוגש אותה לאחרונה אינו יכול שלא לשים לב לעובדה הגדולה הזאת. השיער הבלונדי הבהיר, העיניים התכולות הגדולות, הגיורה המחוטבת — כולם אומרים אושר. וזה דווקא מפתיע, מפני שבדיוק בשבועות

ציפורה קוסטקובסקי מתגרשת אחרי שמצאה בעצם 'מי' 'סוריה'

אהבה חדשה

בבתיקה, וכאשר הזמין אותה הידוד ל הצגת קולנוע, שמחה על האפשרות להתנער מעט מבדידותה. היו אלה הצעדים ההסתייגיים הראשונים אל אושרה החדש. כאשר הופיעה בבית הדין הרבני בחיפה, היה לי צידה.

ציפורה החלה מגלה סוג חדש של גבר: עדין, תרבותי, לא שחיצר. עד שיום אחד הסתבר לה, בלי כל צל של ספק, שזהו זה.

החלום: עוורת ושמות

היי הנשואין של ציפורה היו מעוררי ערים עוד לפני הפרשה הידועה של הטרמפ.

היא עצמה סיפרה על כך בדי כחל ושרק:

אני לא יכולה להגיד שבעלי לא אהב אותי. אבל לאהוב צריך לדעת. אהבה זו אמנות.

הנשואין שלנו נגמרו עוד הרבה לפני ה פרשה. לצערי עם בעל צריך להיות לא רק בלילה אלא גם בבוקר, וביום אחרון אף פעם לא מצאנו שפה משותפת בינינו. מר בן שהוא יודע את הכל על הרומן החדש שלי.

לעת עתה הוא מקבל את זה יפה. אנחנו עדיין ידידים. אבל עד עכשיו הוא לא יכול לעכל את זה. הוא מעולם לא בגד בי, והוא קיווה שהנשואין שלנו יימשכו. ביחד, עכשיו, שהוא קיבל סטפנידיה כתלמיד מצ

אלה היא שקועה כל-כולה בקבלת גט מ בעלה. היפהפיה שריתקה את המדינה כולה, והתפרסמה כסטודנטית שנסעה בטרמפ ב מכונתו של הקצין (העולם הזה 1474 ו הלאה). אף חזרה בשל גירושין אלה ל חדשות.

כל העיתונים דיווחו על הופעתה בפני בית הדין הרבני בחיפה, אחרי שהיא ובעלה הגיעו לידי הסכם להתגרש. הטיפול הועבר השבוע לבית הדין הרבני של תל-אביב, ויש להניח שתוך זמן קצר ביותר יהיו בני הזוג גרושים.

לכאורה — סיבה להיות עצובה, או לפחות מהורהרת. והנה, היא דווקא מאושרת. ולא סתם מאושרת — אלא מאושרת ל חלוטין.

האם בגלל הפרידה מבעלה. לא.

האושר החדש קשור באהבה חדשה. בגבר חדש.

הידוד שעמד בצל

ביאו פרשת הטרמפ היתה ציפורה קוסטקובסקי (28) מוקד להתעניינות המונית. כאשר ערכה מסיבת עיתונאים, בבית קפה תל-אביבי קטן, נהרו לראותה ולשמוע אותה עשרות עיתונאים וצלמים. כאשר הוסיפה בבית המשפט פרצה מהומה היסטורית, ומאות אנשים חסמו את התנועה ליד ובתוך הבניין.

לא כל הנדחקים היו סתם סקרנים המחפשים סנסציה. היו גם כמה אנשים רציניים, שהפרשה העסיקה אותם מאד. כי בפרשת הסטודנטית והקצין היו סממנים של עניין ציבורי חשוב: מערכה מישטרית פרועה נגד אורחיות, מחוץ לכתלי בית המשפט. בין האנשים הרציניים היה אחד רציני

40 אלף לירות, תחלק בינינו חצי-חצוי. הבת תישאר אצלי.

האושר מופיק

עיד כאן סיפורה וזכרונותיה של ציפורה. מה הלאה? על מה היא חולמת? כמו כל אשה: "על בית חם. על אהבה, על שקט."

אלא שזוהי עדיין תוכנית לעתיד הרחוק, שאינו ברור או מסוכם. אבל דבר אחד היא היתה מוכנה להבטיח: "אם אתחנן — וגם אם לא אתחנן, בעצם — ארד לגמרי מהכור תרות, די, לא יכתבו יותר על ציפורה קוסטקובסקי."

הידוד עצמו לא יכול היה לתת לה תשורה לשאלות הגדולות. הוא לא התחיל את ידיוותו מתוך שאיפה קלת-ראש להרפתקה, ולא חלם להסתבך ברגשות כה עמוקים. הוא נשוי וחי עם משפחתו בשקט, מאושר. ציפורה עצמה אמרה: "אם לא אצליח להינשא לו — לא איכפת לי." אושרה, כפי שהוא עתה, מספיק לה בהחלט.

ועברתי לתל-אביב. אחר-כך התחיל הסקנדל הגדול, ובאותו זמן הוא עזר לי מאוד. זה כנראה פשוט בגלל שהוא טיפוס המתקשר בקושי, ואלי הוא היה רגיל. אבל בזמן הסקנדל וגם אחרי זה, היחסים בינינו היו פושרים, שום דבר מיוחד. אלא שהוא טיפוס כזה, שאם הוא אוהב — או לא אוהב — הוא לא יבגוד. הוא לא טיפוס שבוגד ב אחרים.

הוא בלי ספק יכול להיות בעל נהדר בשביל מישהי אחרת — אבל בטח לא בשבילי.

אחרי הסקנדל לא ניהלתי שום רומן. הייתי בשקט תקופה מסוימת. שום דבר בכלל לא עניין אותי. היחסים ביני לבין חברי החדש היו ידיוותיים מאוד, אבל שום דבר מיוחד. רק אחר כך הפכו היחסים בינינו לאהבה עמוקה ורצינית. הוא בשבילי הכל. הוא בן אדם נפלא.

בלי וויכוחים ומריבות

עכשיו אני מחכה לגט. היינו מתגרים שים גם בלי הרומן החדש שלי. פשוט נגמד. לכן אני לא חוששת שיהיו לנו בעיות כלשהן.

הסכמנו שנינו ביחד על כל התנאים, בלי להזדקק אפילו לעורך-דין, כנהוג ב מקרים כאלה.

חילקנו בינינו את הרכוש חלוקה שווה, בלי וויכוחים ומריבות. הדירה שלנו, ששחה

